

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΝΑΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ. ΜΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΑ. ΕΛΙΖΑ, γυναίκα του καθηγητού. ΔΥΟ ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ.

(Σ' ένα δωμάτιο κλινικής. Λίγα έπιπλα διάσπαρα. Ο καθηγητής είναι άρρωστος, στο κρεβάτι, και τον εξετάζει ο νέος γιατρός).

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Σιγά, σιγά!... Πονώ πολύ δεξιά... Τι έχω λοιπόν;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Πάσχετε από το σπλάι σας.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Βέβαια. Αλλά τι άρρώστεια ακριβώς έχω;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Αυτό θα μάς το δείξει η άκτινογραφία.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Τρέμο μήπως έχω ληθιασι του ήπατος, χοληλιθους.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Δεν ποτεώ. Άλλωστε γιατί φοβάστε; Ξέρετε ότι αυτή η άρρώστεια θεραπεύεται φυσικά με μία έγχειρση. Έσείς ο ίδιος, κύριε καθηγητά, δεν έγχειρίζετε κάθε τόσο άρρώστους, οι όποιοι πασχουν από ληθιασι; Είστε διάσημος γι' αυτό προπάντων...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ναι, ναί... Άλλ' εγώ δεν θα κάνω ποτέ έγχειρση.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Γιατί; Μήπως η έγχειρσησ αυτή δεν πετυχαίνει πάντα; Μήπως έσείς ο ίδιος δεν έχετε κάνει άπειρες τέτοιες έγχειρσεις επιτυχώςτατα;

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ναι... βέβαια... αλλά δεν έχω εμπιστοσύνη στους άλλους χειρουργους. Κι' ο βοηθός μου λείπει, ουστυχώς, στην Άμερικη, για κάποια κληρονομική υπόθεση...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μά έσείς έχετε πει στις δαλέξεις σας ότι η έγχειρσησ της ήπατιδης ληθιασιως εινε ένα παιχνίδι.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Τέλος πάντων... Θα ιδούμε τι θα γίνει.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Πηνάστε λοιπόν προς το παρόν και μη σκέφτεσθε τίποτα. Κι' αν οι πόνοι ξαναρχισουν, θα σάς κάνουμε μία ένδει μαρτυρης. Προς το παρόν σάς αφήνω. Αύκον θα γίνει η άκτινογραφία. Εινε απαραίτητη για τη διάγνωση.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Βέβαια... Βέβαια.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Χαίρετε, κύριε καθηγητά.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Χαίρετε, γιατρέ. Σας εύχαριστώ.

(Ο νέος γιατρός φεύγει).

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. (μόνος). — Εινε φοβερό!... Τι θα γίνει αν έχω ληθιασι του ήπατος; Ξέρω πολύ καλά εγώ ότι η έγχειρσησ εινε τρομερά επικίνδυνη. Ναι, λέω κάθε τόσο στις δαλέξεις μου ότι εινε εύκολη. Ναι, αναλαμβάνω να έγχειρίζω οικοσπαθείς μου. Άλλ' όλα αυτά εινε ψέματα, εινε άγνωστεις και παγίδες... Για να κερδίω χρήματα, πολλά χρήματα. Οι περισσότεροι άρρωστοι πεθαίνουν στα χέρια μου. Μά εγώ λέω ότι δεν πεθαίνει κανείς επάνω στην έγχειρσησ από ληθιασι του ήπατος. Λέω ότι πεθαίνουν από άλλες αίτιες. Ο βοηθός μου εινε φίλος μου και η κλινική μου φέρει τ' όνομά του. Τόσον καρπό τώρα τα κεραιέρναμε άφρατα και οι όνο, και θρησκειάζαμε. Και τώρα, αν έχω κι' εγώ ληθιασι και έπιμεινον να μου κάνουν έγχειρσησ, τι θα γίνει; Ά, όχι, δεν θα παραδειχτώ ποτέ να μ' έγχειρσουν. Πρωτά μου να σπαράξω από τους πόνοους, μά δεν θα βρωδίσω ποτέ μόνος μου προς το χειρουργικό τραπέζι, το τραπέζι του θανάτου. Πώς μπορεί όσσοσο να φαντασθί ποτέ την άλθησια; Πώς θα μπορούσε ν' άμειράλι ποτέ για μένα, τον περίφημο χειρουργο και καθηγητή! Πώς μπορεί να υποπτεθί ότι ειναι ένας ψευτής, ένας φονιάς; Κατεχάσθη την εμπιστοσύνη και την εκτίμηση που μου έχει ο κόσμος, για να πλουτίσω, για τα λεφτά!... Και λέω πως το μαχαίρι μου εινε θανατοουργό, πως γιατρέφει όχι μόνο τη ληθιασι του ήπατος, αλλά και κάθε άλλη φοβερή άρρώστεια, άκόμα και τον καρκίνο. Και τρέχουν οι έμένα οι άπειλομένοι, έλπίζοντας και πιστεύοντας πως θα τους σώσω. Μά τώρα πρέμω, τώρα φοβόμαι μήπως έρτασε ή στιγμή που θα πληρώσω άκράβια όλα μου τα έγκληματα. Κι' όμως, ειναι άραγε τόσο άνατοξ; Όλοι αυτοί που έγχειρίζα δεν ήταν τάχα καταδικασμένοι σε θάνατο κι' άλλοι σε ισόθους πόνοους; Κι' όμως... (Βάζει έξαρνα το χέρι του στο δεξί του πλευρό και το προσώπο του στυπάται και μελανιάζει). Άχ!... Θεέ μου!... Άρχισε πάλι ο πόνος, ο φοβερός πόνος... (Φωνάζει δυνατά). Άδελφή, αδελφή!... Γρηγόρα, μά ένει μορφήσ!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDES

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

φτάσει ως το λαμό... Δεν μπορώ ν' ανασάνω... Φείδια μου διαγκώνουν τα σωθικά. Πεθαίνο... Βοήθεια!... Γρηγόρα! Έλεος!... (Στριφφοριζεί αδιάκοπα πάνω στο κρεβάτι του, σάν να παλεύη μ' ένα αδιόρατο θηρίο, που του σπαράζει τα σπλάγνα). Γρηγόρα αδελφή! Στάζω κερκιν ιδρώτα... Τα χέρια μου μελανιάσαν... Πεθαίνο...)

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Μη φοβάστε, κύριε καθηγητά. Τώρα θα ησυχάσετε. (Πάει κοντά του και του κάνει μία ένδει μορφήσ). Τώρα να προσπαθήσετε να ησυχάσετε, να κοιμηθήτε.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πονώ άκόμα.

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Τώρα σε λίγο θα ησυχάσετε. Θα σάς δώσω και λίγο φάρμακο...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Εύχαριστώ, αδελφή. (Σιγά-σιγά φαινεται ότι οι πόνοι μετριάζονται και παύουν). Έπι τέλος, ανασάνω!... (Μπλινει ο νέος γιατρός).

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Λοιπόν, τι νέα; Είδατε τις πλάκες της άκτινογραφιασ; Δεν μ' άφησαν να τις ιδώ εγώ ο ίδιος.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Παράγρηλα να μη τις δώσουν παρά μόνο σ' έμένα. Είστε πάντα ο σοφός μας καθηγητής, αλλά τώρα είστε ένας άρρωστος. Πρέπει να μάς άκούτε.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Σας άκουω, λοιπόν. Τι έδειξε ή άκτινογραφία;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έδειξε χολιόλιθους.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Όχι, όχι!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μην ταραξέστε, Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν εινε τίποτα σοβαρό, άφού με την έγχειρσησ θα σωθήτε.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Όχι, όχι... Δεν θα κάνω έγχειρσησ, ποτέ...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Εινε παράξενο, κύριε καθηγητά... Πώς έσείς φοβάστε τόσο μία έγχειρσησ, την όποια άποκαλείτε κάθε τόσο χειρουργικό παιχνίδι;

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Έσείς, κύριε καθηγητά, ποτέ είστε τόσο γενναίος!...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Δεν θα ύποστώ ποτέ εγώ αυτή την έγχειρσησ. Θα δοκιμάσω κάθε άλλη θεραπεία.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μά δεν λέτε έσείς ο ίδιος, κύριε καθηγητά, ότι δεν όφειλε τίποτα άπολιτως σ' αυτή την άρρώστεια, και ότι εινε απαραίτητη ή έγχειρσησ;

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Δεν ξέρω τι έχω πει. Τώρα λέω ότι δεν θα κάνω έγχειρσησ. Θα κάνω λουτρά, θα κάνω διατα άσπρη, και όταν θα πονώ πολύ, θα καταφεύγω στη μορφή.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Κύριε καθηγητά... Αναγνώσμαι να σάς πω ότι η έγχειρσησ εινε αναπόφευκτη και κατεπείγουσα.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Γιατί;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Η πέτρα έχει φράξει τον σωλήνα της χολιόδοχου κύστεως... Πρόκειται δηλαδή για μία έστραφεική περίσσεια.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. (έντρομος). — Θεέ μου! (Μπλινει ή γυναίκα του καθηγητού Έλιζα και τρέχει κοντά στον άντρα της).

ΕΛΙΖΑ. — Παύλε, καλέ μου Παύλε, τι έπαθες; Πήρα έξαρνα το τηλεγράφημα κι' άμέσως ήρθα.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ποιά τηλεγράφημα;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Εγώ, κύριε καθηγητά, τηλεγράφημα στη λουτροτάλι, άκου έμεινε ή καρδια σας.

ΕΛΙΖΑ, (στο γιατρό). — Εινε λοιπόν τόσο σοβαρά άρρωστος; Τι έχει; Εινε τόσο χλωκός!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έχει χολιόλιθιασ.

ΕΛΙΖΑ. — Ω, Θεέ μου!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μην τρομάζετε, κυρία μου. Η έγχειρσησ θα τον σώσει.

ΕΛΙΖΑ. — Εινε απαραίτητη;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Πρέπει να γίνει σήμερα...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ποσά!

ΕΛΙΖΑ. — Μά Παύλο... Θάφρος... Άν είχαε καμμιά άλλη άρρώστεια, θα έτρεπε ίσως να φοβάσαι. Άλλ' άφού έχεις πέτρες στη χολή, τι φοβάσαι; Έσύ δεν λές ότι εινε ή πιο εύκολη έγχειρσησ του κόσμου ή έγχειρσησ αυτή; Έσύ δεν έσωσες τόσον κόσμο σ' αυτή την περιπτώσε με τις έγχειρσησ σου;

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Μά το μαχαίρι του χειρουργού, το μαχαίρι του δολοφόνου!...

ΕΛΙΖΑ. — Τι λές; Παραμιλάς;

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Θα παραμιλάη. Του έκανα ένδει μορφήσ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Δεν πρέπει να χάνουμε καρπό. Εινε όλα έτοιμα στο χειρουργείο.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Δεν θα πάω... Δεν θα πάω...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έχουμε καθίκον να σάς πάμε, έτσιω και διά της

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Πονώ άκόμη!...

(Μετά δύο μέρες. Ο καθηγητής εινε πάντα βαλκαμένος στο κρεβάτι και πονάει φριχτά. Μία νοσοκόμα που έτοιμάζει μία ένδει).

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Γρηγόρα, αδελφή! Με πνίγει ο πόνος, έχει

σοβαρά άρρωστος; Τι έχει; Εινε τόσο χλωκός! Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έχει χολιόλιθιασ. ΕΛΙΖΑ. — Ω, Θεέ μου!... Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Μην τρομάζετε, κυρία μου. Η έγχειρσησ θα τον σώσει. ΕΛΙΖΑ. — Εινε απαραίτητη; Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Πρέπει να γίνει σήμερα... Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Ποσά! ΕΛΙΖΑ. — Μά Παύλο... Θάφρος... Άν είχαε καμμιά άλλη άρρώστεια, θα έτρεπε ίσως να φοβάσαι. Άλλ' άφού έχεις πέτρες στη χολή, τι φοβάσαι; Έσύ δεν λές ότι εινε ή πιο εύκολη έγχειρσησ του κόσμου ή έγχειρσησ αυτή; Έσύ δεν έσωσες τόσον κόσμο σ' αυτή την περιπτώσε με τις έγχειρσησ σου; Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Μά το μαχαίρι του χειρουργού, το μαχαίρι του δολοφόνου!... ΕΛΙΖΑ. — Τι λές; Παραμιλάς; Η ΑΔΕΛΦΗ. — Θα παραμιλάη. Του έκανα ένδει μορφήσ. Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Δεν πρέπει να χάνουμε καρπό. Εινε όλα έτοιμα στο χειρουργείο. Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ. — Δεν θα πάω... Δεν θα πάω... Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Έχουμε καθίκον να σάς πάμε, έτσιω και διά της

